

[Grünbaum.]

af de tre partier tidligere så flittigt anvendte udtryk „majorisering“ er vist mere dækkende for det, der er foregået her.

Jeg beklager i høj grad regeringens, finansministerens og de tre partiers holdning i denne sag. Finansministerens forslag vedrørende bygningsafskrivningerne indebar jo en meget betydelig forbedring for butikksbygningerne, ja, en så stor forbedring, at den radikale ordfører, hr. Arthur Jacobsen — endda, så vidt jeg husker, som den eneste af partiernes ordførere — ved forslaget første behandling udtalte, at de foreslåede 4 pct. for de første 10 år var mere vidtgående, end man egentlig havde tænkt sig fra radikal side. Også på denne baggrund er det meget svært at forstå, at de tre partier nu med finansministerens tilslutning kan gå ind for en yderligere forhøjelse ud over de 4 pct., en forhøjelse til 6 pct. om året de første 10 år, og en forhøjelse af den ene procent til 2 pct. for de følgende år.

Vi mener ikke, dette er rimeligt. Vi vil gerne være med til en forbedring for butikksbygningerne, det har jeg ofte nok givet udtryk for, også i min tid som finansminister, men der må dog være en vis balance, også over for de skatteydere, der ikke har mulighed for at foretage sådanne skattemæssige afskrivninger.

Vi må jo heller ikke glemme, at det stort set var et enigt udvalg, der stod bag regeringens forslag, og at næsten samtlige de repræsentanter for de forskellige erhvervsgrøene i dette land, som er medlemmer af afskrivningsudvalget, var gået ind for de 4 pct. plus 1 pct., og når man gjorde det, var det jo bl. a., fordi der her forelå den særlige ting for butikksbygningerne, at der i de nugældende regler ikke er nogen som helst adgang til at afskrive på disse bygninger. Når de fik 4 pct. for de første 10 år, kunne der altså afskrives 40 pct. af bygningsværdien på 10 år og derefter 1 pct. om året, en meget væsentlig forbedring af butikksbygningernes forhold.

Så må man også erindre, at for industrien, for landbruget, for håndværket ligger der ikke i de her foreslåede afskrivningsregler nogen særlig forbedring. Der er beskudne forbedringer, og der er i særdeleshed en meget væsentlig forbedring for værfterne; men ellers kan man ikke sige, at industri, landbrug og de andre får nogen store forbedringer her.

Også på den baggrund forekom det rimeligt, at butikkerne fik 4 pct., og jeg kan da sige, at fra min side var jeg nærmest indstillet på 3 pct.; men man gik fra vor side i udvalget også med til de 4 pct. for at få butikkerne med. Det lykkedes jo altså ikke. Men nu er det lykkedes for butikkerne i folketingsudvalget at få overtalt de tre regeringspartier til at give dem disse høje procenter.

Hvem vil så få gevinsterne ved, at vi nu på dette store område indfører disse procenter, 6 pct. og 2 pct., hvis regeringspartiernes forslag bliver vedtaget? Ja, det vil jo i mange, man kan vel sige i de fleste tilfælde blive husejerne. Det er jo ikke den enkelte butiksindehaver, i hvert fald ikke den butiksindehaver, som har butikken til leje, der opnår fordelene, men den, der ejer bygningen. Lad os tage en moderne, ikke alt for stor butik. Den koster vel en 200.000-300.000 kr., og dér vil 6 pct. betyde, at man giver ikke mindre end 18.000 kr. i skattefri afskrivning — altså et beløb, man slet ikke har haft adgang til tidligere — til denne bygningsejer, som altså også kan være en butiksindehaver.

Lad os sige, at der er 5 butikker i en sådan butiksejendom, hvor der er blandede forhold; der er beboelse og butikker osv. Lad os sige, der er 5 butikker. Ja, så forærer vi 90.000 kr. om året lige ned i lommen på husejeren. Det er jo en ret stor præmie, også på omsætningen af sådanne butiksejendomme. Vi må også tænke på den kapitalisering, der her kan finde sted. Og hvem skal betale? Ja, det må jo blive de øvrige skatteydere.

Jeg stillede ved første behandling det spørgsmål, om der var mulighed for, at